

In mod constant ne arată grația și mila divină

Locuim în Tacoma pe coasta de vest a Statelor Unite. În iarna anului 1989 fiul nostru Don, în vârstă de 29 de ani a plecat cu prietenii la schi în Parcul Național Olimpic. În timpul șederii acolo, într-una din zile și-a pierdut cunoștința și a căzut. Starea lui a fost atât de gravă, încât prietenii au fost nevoiți să-l poarte pe mâini până în Parc. Bineînțeles imediat a fost dus la medic. După câteva zile de analize diagnosticul doctorului oncolog Lee a fost îngrozitoare: cancer – granulom malign în ultimul stadiu. Lui Don îi rămăsese numai două săptămâni de viață. La scurt timp fiul meu a fost internat la spitalul din Seattle, în statul Washington. La început, Don, plin de încredere și credință că se va întâmpla o minune și va fi vindecat a refuzat să facă tratamentul. În final, la îndemnul medicului, a familiei și a cunoștințelor a fost de acord cu scoaterea splinei.

În acea perioadă, cu două zile înaintea intervenției, cel de-al doilea fiu, Robert, pe atunci în vârstă de 27 de ani, a început să simtă dureri groaznice în regiunea inghinală ceea ce ne-a obligat să-l ducem urgent la Spitalul Universitar din Seattle. Doctorul oncolog Krieger a pus următoarea diagnostic îngrozitor pentru noi: cancer de testicul. În timpul operației trebuia extras nu numai un testicul, dar și o parte din nodulii limfatici. La fel ca fratele său, și Robert a fost supus citostacelor, și în felul acesta a pierdut tot părul. Din păcate după câteva săptămâni, sub plămânul drept a fost descoperită o altă tumoră malignă. Aceasta a fost extrasă și au urmat alte citostatice... Starea sănătății lui Robert părea să nu dea nici o speranță și cu toate acestea fiul meu, până la sfârșit, a dat dovadă de o credință profundă că va fi vindecat. La fel și soțul – în tot acest timp nu s-a îndoit, având o încredere fără margine în Dumnezeu. Eu, din păcate m-am pierdut cu firea și am pierdut complet credința. Niciodată înainte nu mi-am imaginat că se poate atâta suferință !

Durerea pe care o simțeam era atât de străpungătoare că uneori mi se părea că nici măcar moartea nu mă va elibera de ea. În adâncul inimii credeam că aceasta este o pedeapsă de la Dumnezeu! Până atunci trăisem cu convingerea care se născuse în mine sub influența lecturii și a numeroaselor discuții cu prietenii, cum că Biserica ar fi îndreptată împotriva femeilor. Amărăciunea și durerea pe care le simțeam din această experiență m-au făcut, nu numai să renunț să mai merg la biserică, dar într-un anumit sens, m-au izolat de familie. Acum în schimb, suferind fără speranță din cauza bolii copiilor mei, m-am decis în sfârșit să rog toată familia să ne rugăm împreună.

foto Arhiva Milujce sie

Curând, surorile mele mi-au trimis Novena către Milostivirea Divină iar apoi „Amintirile fostei călugărițe Faustina Kowalska”. Toată familia a început rugăciunea în intenția fiilor noștri. Niciodată nu mai auzisem de călugărița Faustina Kowalska sau de Novena către Milostivirea Divină. Totuși sub influența rugăciunii noastre, aproape imediat am simțit urmările ei: liniștea sufletească, credința în puterea fără de margini a Milei Divine și dragostea lui Dumnezeu față de toate sufletele.

Am simțit cum Mila Divină se revarsă peste mine rugându-mă neîncetat. Singură, în genunchi, în dormitorul întunecat, i-am încredințat ocrotirii lui Dumnezeu pe copii noștri, pe soț și pe mine. Pentru prima dată în viață m-am încredințat fără margini Voinței lui Dumnezeu.

La scurt timp, totul s-a schimbat în bine: pe Don l-au externat din spital mai repede decât ne așteptam. Trei săptămâni mai târziu, analizele nu arătau nici o urmă de granulom malign ! Medicii au fost foarte mirați de această vindecare neobișnuită. Rezultatele analizelor lui Robert de asemenea arătau dispariția excrescenței cancerigene.

După cinci ani de teste, realizate anual, s-a dovedit că în amândouă cazurile excrescențele s-au retras definitiv.

Au trecut zece ani de la vindecarea copiilor mei. Astăzi amândoi fii se bucură de o sănătate bună și au serviciu. Au trecut de asemenea zece ani de la vindecarea mea sufletească...

Toată amărăciunea pe care am purtat-o împotriva Bisericii a rămas în trecut. Sfântă Liturghie zilnică, Comuniunea Sfântă, rozariul și rugăciunea închinată Milostivirii Divine, îmi dau putere.

Rămân în continuare recunoscătoare Domnului pentru că ne arată neîncetat Grația și Mila Sa, nu numai pentru familia noastră ci fiecăruia care se adresează Domnului cu încredere.

Josephine Duyungan, Tacoma, USA ■